

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **G. X. Ch.**, nar. X, státní příslušnost Čína, t.č. pobytem ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2014 č.j. KRPA-491761-36/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince je stanovena na 30 dnů a počíná běžet ode dne doručení rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím č.j. KRPC-12261-100/ČJ-2011-020023, které nabylo právní moci dne 16.7.2013. Tímto rozhodnutím byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území v délce 5 let a to dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. a lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval a na území České republiky pobýval nepřetržitě opakovaně bez platného víza. Žalovaný konstatoval, že je dostatečně

odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zák. č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. K neuložení zvláštních opatření přistoupil správní orgán zejména z důvodu, že žalobce neuvedl žádnou adresu svého pobytu na území ČR, aby byla vedena v evidenci policie, nemá žádné finanční prostředky na další pobyt a jedná se o osobu, která již v minulosti nerespektovala správní vyhoštění a taktéž uváděla policejnímu orgánu jinou identitu než svou vlastní a přicestovala do České republiky ve skrytu. K době trvání zajištění žalovaný uvedl, že byla stanovena na 30 dnů a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Odhad doby, v níž jednak dojde k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenky nebo vyjednává pozemní průvoz přes jiné členské státy Evropské unie a komunikuje se státem Čína o zpětvzetí cizince, dovozuje správní orgán z vlastních zkušeností, že tato doba koresponduje s dobou zajištění stanovenou ve výrokové části rozhodnutí, neboť z běžné praxe je mu známo, že obvyklá doba potřebná k zabezpečení těchto úkonů bude shodná se stanovenou dobou zajištění.

Žalobce namítá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. Z čl. 15 návratové směrnice a z čl. 5 Evropské úmluvy vyplývá identický požadavek, že k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění může dojít pouze v případě splnění dvou podmínek:

1. existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně přemístěn a
2. orgány státu musejí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno.

Reálnost předpokladu pro vyhoštění se neposuzuje v abstraktní rovině, ale vždy ve vztahu k době, po kterou může zajištění trvat. Tak tomu ale v případě žalobce není. V rozhodnutí o zajištění není uveden jediný úkon, který žalovaný učinil s cílem dosáhnout realizace vyhoštění žalobce. Náležité odůvodnění pokud jde o výčet kroků, které policie v minulosti za účelem vyhoštění žalobce učinila, je přitom nezbytné i pro posouzení druhé otázky, tj. zda existuje reálný předpoklad, že se žalobce ještě v době zajištění podaří vyhostit. Žalobce poukazuje na to, že k jeho zajištění za účelem vyhoštění došlo na základě rozhodnutí žalovaného již 12.12.2013, následně však podal žádost o mezinárodní ochranu a jeho zajištění za účelem vyhoštění tak muselo být formálně ukončeno. K propuštění žalobce však nedošlo a namísto toho bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v ZZC na základě § 46a zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Dne 8.4.2014 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, v němž se řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Z uvedeného vyplývá, že doba, po kterou může být žalobce zajištěn a kterou disponuje správní orgán pro přípravu vyhoštění a jeho realizaci, činila v době vydání napadeného rozhodnutí přibližně 2 měsíce. To vyvolává obavu, zda vzhledem k absenci cestovního dokladu a tradiční neochotě čínských orgánů spolupracovat při navracení svých občanů je vůbec vyhoštění žalobce proveditelné.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí pregnantně vyjádřil, proč stanovuje dobu trvání zajištění na dobu 30 dnů, přičemž při svém rozhodování zhodnotil různé faktory. Tím má na mysli, že začlenil do svého rozhodnutí časovou náročnost, která spočívá v získávání náležitostí, jež jsou nezbytné pro realizaci vyhoštění, přičemž je v této věci vázán příslušným orgánem, a to Ředitelstvím služby cizinecké policie, které dle § 163 odst. 1 písm. h), i) zabezpečuje potřebné cestovní a

přepravní doklady či eskortní činnost. Aby k vyhoštění mohlo dojít, musí dojít k zabezpečení přepravních dokladů, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se odvíjí od spolupráce dotyčného státu. Pokud tedy správní orgán přihlédl k výše zmiňovanému, zcela správně stanovil dobu trvání zajištění v délce 30 dnů. Oporou pro tento závěr je i posléze vyslovený termín pro vyhoštění žalobce, který je plánován na den 6.5.2014. Žalovaný správní orgán nerozumí přesvědčení žalobce, že správní orgán absentuje dostatečnou lhůtou pro jeho vyhoštění. Svou úvahu zakládá na skutečnosti, že nevlastní cestovní doklad, což ve spojení s neochotou čínských orgánů o přebírání svých občanů znamená, že vyhoštění ve lhůtě, kterou správní orgán má k dispozici pro přípravu a realizaci vyhoštění, je nepravděpodobné. Jak totiž z obsahu spisového materiálu lze vyčíst, žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval cestovním dokladem, tudíž v realizaci vyhoštění vyjma obstarání souhlasu o zpětvzetí a vyřízení přepravních dokladů nic nebránilo.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Jak bylo výše uvedeno, žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění 3 podmínek. Splnění první podmínky, tj. že o správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto v podané žalobě žalobce nezpochybňuje a je doloženo obsahem správního spisu. Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b a 123c zák. č. 326/1999 Sb. a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) v § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb.

V daném případě lze konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s úvahou, proč přistoupil přímo k zajištění žalobce. Žalovaný považuje chování žalobce za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by dále nemařil či neztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V rozhodnutí poukázal na konkrétní okolnosti případu, definoval jednotlivá skutková jednání žalobce, která nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení.

Námítka žalobce spočívala v tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil vedlejší výrok stanovující dobu zajištění. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. V daném případě správní orgán uvedl, že „*je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Odhady doby, v níž jednak dojde k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zák. č. 326/1999 Sb. obstarává letenky nebo vyjednává pozemní průvoz přes jiné členské státy EU a komunikuje se státem*

Čína o zpětvzetí cizince, dovozuje správní orgán z vlastních zkušeností, že tato doba koresponduje s dobou zajištění stanovenou ve výrokové části rozhodnutí, neboť z běžné praxe je mu známe, že obvyklá doba potřebná k zabezpečení těchto úkonů bude shodná se stanovenou dobou zajištění“. Dle názoru soudu odůvodnění zmiňovaného výroku rozhodnutí žalovaného lze označit za přesvědčivé, neboť je v něm přibližný výčet úkonů, jež bude zapotřebí provést a jejich časový odhad. Tvrzení žalobce, že nedisponuje cestovním dokladem, je nepravdivé, neboť ze správního spisu vyplývá, že v době vydání napadeného rozhodnutí cestovním dokladem disponoval, a proto realizaci vyhoštění kromě obstarání souhlasu o zpětvzetí a vyřízení přepravních dokladů nic nebrání.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně